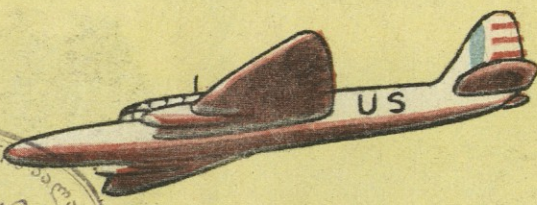
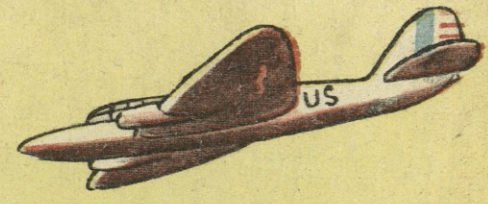
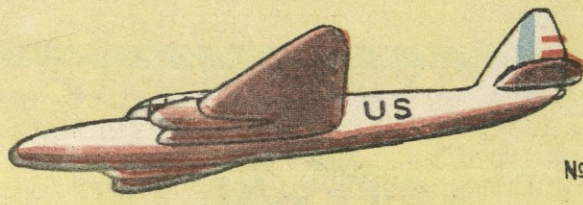


1  
1951

# სიანბი

№ 22 თბილისი ნომერი 1951 წ. | გამომცემლობა „კომუნისტი“ წელი XXVIII, ფასი 2 ლა.



საქართველოს სსრ სსს წიგნი  
№ 263  
შეამოწიდა 31/12/51  
ბაქო



## თურქული პასუხი

თურქეთის მთავრობა ცდილობს დაჰფაროს თავის ტერიტორიაზე ამერიკელთა ხელმძღვანელობით აგებული სამხედრო ბაზები.

— ახარსა პრძანებთ, ჩვენ თავით ფეხებამდე შეიარაღებული კი არა—თავით ფეხებამდე შემოხილიც არა ვართ!



როგორც ერთი ირანული გაზეთი აქვეყნებს, —  
 საფეიქრო ფაბრიკის მუშა ალი მამახანი სამუშაოდან  
 დაითხოვეს მხოლოდ იმ მოტივით, რომ ის ტანად მე-  
 ტად მაღალია. უნდა ვიფიქროთ, რომ ფაბრიკის პატრონი  
 დაბალი უკაცო ყოფილა და თავი პირდაპირ მუცელზე  
 ჰქონია დამაგრებული, რადგან მუდამ საკუთარ ჯიბე-  
 ებში იხედება და მაღლა ახახედად აღარ სცალია, რომ  
 ღმერთს თუ არა, ალი მამახანს მაინც ახედოს..



ილომ ათი ყანწი შთანთქა, —  
 ვერ მოიკლა წყურვილი,  
 ყანწის ნაცვლად მოიმარჯვა  
 ბოლოს ისევ ყურმილი.  
 გუშინ სთხოვეს ავადმყოფთან,  
 დღეს ეწვიათ ილიკო,  
 მაგრამ მისი პაციენტი  
 უკვე გარდაცვლილიყო.  
 მოსულ ექიმს, რა თქმა უნდა,  
 არვინ უთხრა მადლობა.  
 ცხედარს ცხარედ დასტიროდა  
 მთელი შთამომავლობა.  
 წუხანდელმა ნამთვრალემა  
 დაამთქნარა ილიკომ  
 და იკითხა: — ავადმყოფი  
 პროფესიით ვინ იყო?... —  
 პასუხი რომ არ აღირსეს,  
 ჰკითხა: — სიცხე ჰქონდაო?...  
 უთხრეს: — სიცხე არ ჰქონია,  
 ოფლი ჰქონდა ცოტაო... —  
 — თუ ასეა, არა უშავს,  
 არაფერი არ არის... —  
 ილო მშვიდად იმეორებს,  
 ყურს არ უგდებს არავის.  
 არაფერი უშავს რაო...  
 მშვიდად ამბობს ილო და  
 ჩახლეჩი ლი ხმა აბეზღებს,  
 წუხელ როგორ ილოთა.  
 რად უჭირავს მას ყურმილი,  
 რად სჭირდება კუს ნალი;  
 როგორ უნდა დაგეხმაროს  
 ამნაირი მკურნალი?  
 რა კაცია, თუ არ იცის  
 ლხინისა და შრომის დრო,  
 რისთვის მინდა მე ექიმი  
 ცოცხალს თუ არ მომისწრო!  
 დადის იგი სოფელ-სოფელ,  
 მღერის პარი-არალის,  
 ვნის წვერზე აკერია:  
 „არაფერი არ არის“.  
 თუმცა ჩვენში ილოს მსგავსი  
 არის ერთი პროცენტი,  
 მაინც უნდა მოვიცილოთ,  
 რისთვის გვინდა ხორცმეტი!

ოთარ ზელჩიკი

# მეყოლითი, რომელიც ბოთლოში დაიმყოა



ქართული  
ლიტერატურა

(„ნინოს“ ჩილის მასალაზედა).

I

გასული წლის ივლისში, საქვაპრობის ხაშურის განყოფილებას სახელმწიფო კონტროლის კომისია ესტუმრა. ადგილი წარმოსადგენია, თუ რა ფუსფუსი შეიქმნებოდა ასეთი სტუმრების გამოჩენის დროს. საქვაპრობის ხაშურელმა მუშაკებმა ფაციფუცი ატეხეს, ხაქაპურის ცომი გააბრტყელეს, გოჭის ყელზე დანის სიმაგრე გამოსცადეს და ის-ის იყო სადღეგრძელოების ოსტატის ამორჩევის თადარიგს უნდა შესდგომოდნენ, რომ რევიზორებმა უმადურობა გამოიჩინეს და გოჭის ტყიცი-ნა კანს ფარატინა ქალაღების გასინჯვა-გამოსინჯვა აჯობინეს.

— გოჭი სად გაიქცევა, უკვე დაკლულია! — თქვეს მათ.

„არც ქალაღები გაიქცევა“ — წაუჩურჩულეს ხაშურელებმა, მაგრამ ამ „ვაკრობაში“ რევიზორი ერთმა ცნობამ დააქევა. ეს ცნობა გახლდათ ბორჯომის წყლის ქარხნის საფინანსო-ადმინისტრაციული განყოფილების გამგის მიხეილ რაბინოვიჩის მიერ გაცემული და თუწყებოდა, რომ საქვაპრობის ხაშურის განყოფილებამ ბორჯომის მინერალური წყლის ქარხანას ჩააბარა 280.000 მანეთის ბოთლი.

ახირებულ რევიზორზე ცუდი არაფერია! წინ ცნობა გიძევს, შტამპი და ბეჭედი თავის ადგილზე აზის, ხელმოწერა გარკვეულია, ბანკმა ფული ჩამოწერა და შენ კი სავსე ბოთლებზე უარს ამბობ და ცარიელების ძებნას იწყებ! ბუნებას რომ ყველაფერი კანონიერად ჰქონდეს მოწყობილი, ასეთ კაცს შემწვარი გოჭიც კი უნდა გაექცეს; ლობიოს გარდა, აბა, რის ღირსია!

მაგრამ სულ მალე თვითონ ხაშურელი საქვაპრობელების სახეებიც შემწვარ გოჭს დაემგვანა: ახირებულმა რევიზორებმა ცნობის გამცემი რაბინოვიჩისა და ბორჯომის წყლის ჩამომსხმელი ქარხნის ბუხვალტრის ალექსანდრე დობოროჯინიძის ხაშურს ჩამოყვანა განიზრახეს.

— ბორჯომელებისა და თქვენი ფინანსური დამოკიდებულება გვაქევებს! — თქვეს მათ.

— ექვი, ბატონო, დიაცის საქმეა, როგორ გეკადრებათ! ისე კი, ვიდრე რაბინოვიჩი და დობოროჯინიძე აქ ჩამოვა, ადამიანები ვართ, ცოტათი მაინც უნდა შეგნაყრდეთ!..

რამდენადაც პატრიი ძლიერდებოდა, რევიზორები იმდენად უფრო ღრმად მიძვრებოდნენ ქალაღებში და ხაშურელი მასპინძლების კანკალის ტემპიც მატულობდა..

მაგრამ მოწყენილობა რომ თავიდან ავიცილოთ, რაბინოვიჩისა და დობოროჯინიძის ხაშურში ჩამოსვლამდე ნუ დავუტყდით. მოდით რევიზორები დავტოვოთ ხაშურში მათ მოსაცდელად, ჩვენ კი, მკითხველო, ბორჯომში ჩავისერიოთ.

მიხეილ რაბინოვიჩი იმდენად დარდიმანდი და საქმის კაცი გახლდათ, რომ აინუნშიც არ ჩაუგდია ხაშურში დაბარების ამბავი. ერთი კი არა, ასი რევიზორიც რომ ესტუმროს, ხაშურში კი არა, თუ გნებავთ თვით ბორჯომშიც, რაბინოვიჩი წარბსაც არ შეიხრის, საქმის კაცია და საქმეებს ერევა.

— ხაშურში გვეძახიან, — უთხრა მან დობოროჯინიძეს და მომავალი ვიზიტის ამბავი გააცნო.

ესიამოვნა თუ არა დობოროჯინიძეს რევიზორებთან საკირო შეხვედრის შეტყობინება, ამის შესახებ დღესაც ვერაფერს ვეტყვით, მაგრამ ერთი კი ცხადია: საფინანსო ნაწილის გამგე მ. რაბინოვიჩი და ქარხნის ბუხვალტერი ა. დობოროჯინიძე ხაშურისკენ გამოემგზავრნენ მატარებლით.

მატარებელი რამდენიმე ბაქნის გავლის შემდეგ ახალდაბაში გაჩერდა. ჩვენც აქ გაჩერდეთ და ხაშურისკენ მიმავალ მგზავრებს თავი დავანებოთ..

რკინიგზის მილიციამ ახალდაბის სადგურიდან 200 მეტრის დაშორებით აღმოაჩინა მატარებლის მიერ მოკლული კაცი. მოხდა სათანადო შემოწმება, გასინჯა საბუთები და დაიწერა ოქმი. ეს ოქმი დაასკვნის, რომ დაზარალებულმა მოიკლა თავი და თვითმკვლელობის მიზეზად ასახელებს ბორჯომშიმდებლას, რომელიც მას (დაზარალებულს), ალბათ, დაწესებულებაში ჩაუდენია.

მატარებელმა გზა განაგრძო, ერთი-ორჯერ კიდევ გაჩერდა და შემდეგ ხაშურში შეგრიალდა..

ხაშურში ჩამოსული რევიზორები კვლავ საბუთებს სინჯავდნენ. ახალ-ახალ მიზეზებს ეძებდნენ და პირში ბოლოკ-გაჩრილი გოჭი კი თავის ბედს დასტიროდა, რადგან მისთვის არაფერს მოიცალა.

მატარებელმა ჩაიარა. გავიდა ერთი საათი, მეორე... და გულმოსულმა რევიზორებმა ახალი ეჭვი გამოამჟღავნეს, — რაბინოვიჩი და დობოროჯინიძე არაფრად გვაგდებენ, საქმეს ხუმრობაში ატარებენო. კვლავ ტელეფონს მიმართეს და ვიდრე ბორჯომს შეიერთებდნენ, ვილაცა კაცმა ამბავი მოიტანა..

აქ კი ბოდიში უნდა მოვიხადო მკითხველის წინაშე, რადგან ისეთი ამბის შეტყობინებას ვაპირებ, რომელიც იუმორისტის კალამს არ შეეფერება: კაცმა ამბავი მოიტანა, რომ ბორჯომის წყლის ჩამომსხმელი ქარხნის ბუხვალტერი ალ. დობოროჯინიძე ახალდაბასთან მატარებელში ჩავარდა და თავი მოიკლა.

რაბინოვიჩი?

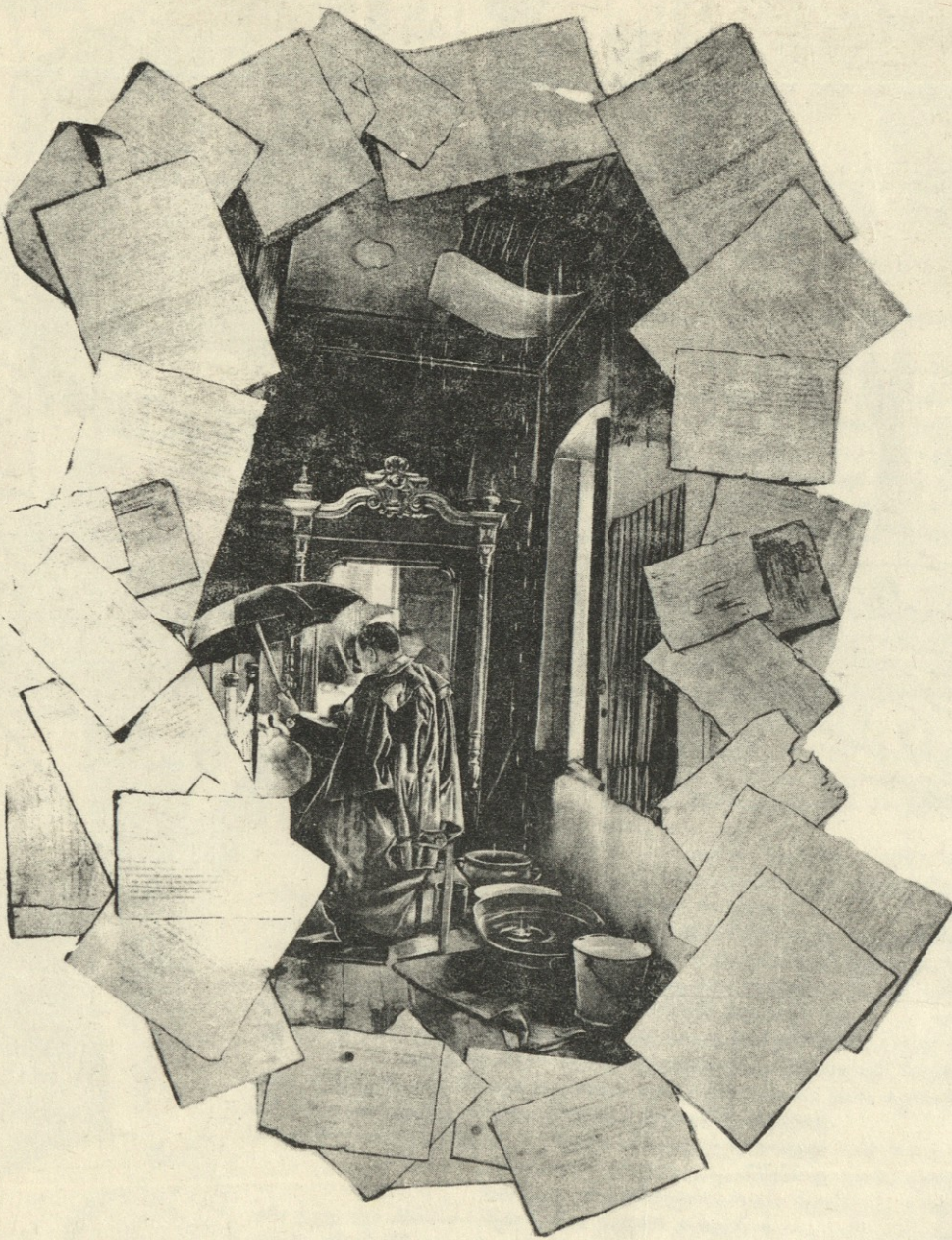
რაბინოვიჩმა ხაშურში გადმოსვლა „ვერ მოასწრო“ და მატარებელს გაჰყვა..

(გაგრძელება იქნება)

გ. ივანიშვილი







ჩვენი ჩიტკორესპონდენტი გვატყობი-  
 ნებს, რომ ქალაქ წულუკიძის ადგილ-  
 მრეწვისა და სხვადასხვა არტელების  
 ზოგიერთმა ვაჭრუკანა ხელოსნებმა სა-  
 ხელმწიფო სახელოსნოები კერძო სა-  
 კუთრებად გადააქციეს. სრულიად მოუ-  
 რიდებლად, ხელვაშლილად აწარმოებენ  
 მოქალაქეებისაგან ყოველგვარი ქვი-  
 რებისა და აღრიცხვის გარეშე კერძო  
 შეკვეთების მიღებას.

როცა ჩიტკორესპონდენტს ამ სახე-  
 ლოსნოებზე გადუფრენია გორდის არ-  
 ტელ „ინკოპში“, ამავე არტელის ხიდის  
 შემკეთებელ სახელოსნოში და სარეწაო  
 არტელ „გამარჯვებაში“ უნახავს უამ-  
 რავი ნახალტურევი საფეხსაცმელე მა-  
 სალა, ხოლო ადგილმრეწვის ფეხსაცმე-  
 ლების სახელოსნოში, სადაც გამგედ  
 კობეზავიძეა, თვალი დაუკრავს უამრავ  
 გაუფორმებელ შესაკეთებელ ფეხსაცმე-  
 ლისათვის და ხალტურაზე მიღებულ  
 ორ წყვილ ჩექმისათვის. ხელოსან წუ-  
 ლაიას სახელოსნოში კი აღმოუჩენია  
 სამი წყვილი ქალის ტუფლი და ორმოც-  
 დაათი დეციმეტრი ტყავი, ალბათ, ამ  
 ტუფლების მასალიდან გადარჩენილი.

ყველა ყველა, მაგრამ ეს მოხალტურე  
 ხელოსნები რომ ტყავის გადარჩენას  
 ასე ადვილად ახერხებენ, ამან ზედმე-  
 ტად გაგვაკვირვა.

**იქნებ ჰგონია...**

თბილისის კალინინის სახელობის  
 ქარხანა არც ისე გულუხვად, მაგრამ  
 მაინც უშვებს საბავშვო საწოლებს. აღ-  
 ნიშნული ქარხანა რომ ზოგიერთ სხვა  
 წარმოებას არ ბაძავს საბავშვო საქონ-  
 ლის გამოშვებისადმი ცხვირის აბზუკ-  
 ვაში, ამის გამო მადლობას გარდა არა-  
 ფერი ეთქმის, მაგრამ საქმე იმაშია,  
 რომ აღნიშნული საწოლები მალაზიებში  
 იყიდება დაუმთავრებელი სახით.

საწოლებს აკლია ეგრეთ წოდებული  
 არმატურა და ამ ოთხიოდე რკინისა  
 და კანაფის ბადისაგან შემდგარი კომ-  
 პლექტის ცალ-ცალკე, სათითაოდ შოვნა  
 მხოლოდ იმ შემთხვევაში ხერხდება, თუ  
 მალაზიაში იმდენივე პროტექცია გყავთ,  
 რამდენი ნაქრისაგანაც ეს ადვილად  
 გამოსაშვები კომპლექტი შედგება.

მალაზიის მუშაკებს ამ შემთხვევაში  
 ვერც დავემდურებით, რადგან ასობით  
 გამოშვებულ საწოლს ათობით ძალით  
 გამოვლევთ არმატურა-კომპლექტი  
 არ ეყოფა.

საინტერესოა რას ფიქრობს ქარხნის  
 დირექტორი ამხ. სამადაშვილი, როცა  
 დაუმთავრებელ პროდუქციას უშვებს:  
 იქნებ ჰგონია, რომ საბავშვო საწოლებს  
 ბავშვები ყიდულობენ?

ჩვენს ფოტოკორესპონდენტს ახეთი სურათი დასვდა თვალწინ, როცა  
 აგი ლეონ მუშეგიანს ესტუმრა (ჩოდრიშვილის შესახვევი № 10).

წვიმიანი დღე იყო.

კორესპონდენტმა ეს დღე საგანგებოდ შეარჩია საქმის უკეთ გასარკვე-  
 ვად. როგორც მოსალოდნელი იყო, პატივცემული ლეონი იჯდა ქოლგის  
 ქვეშ (ისე როგორც სურათზე) და ახალ განცხადებას სწერდა. წვიმის წვე-  
 თები შამჩი-მელქოს თარივით წკრიალებდნენ იქვე დადგმულ ტაშტებზე,  
 კვაბებში და ქოთნებში.

საქმე იმაშია, რომ ეს ცივი ომი ექვსი წელიწადია მიმდინარეობს ლეონ  
 მუშეგიანსა და რაისაბჭოს შორის... არ დარჩენილა არც ერთი რედაქცია და  
 არც ერთი ინსტანცია, რომ ლეონ მუშეგიანს თავისი განცხადებით არ მიე-  
 მართოს!..

მეორეს მხრივ სტალინის რაისაბჭოს და საბინაო სამმართველოს უთ-  
 ვალავ მოწერილობით და შეპირებით მოუგერიებია მუშეგიანის იერიშები...  
 ყველგან ნათლად აღუნიშნავს, რომ: „სახლის სახურავი ყოველ მიზეზ გარე-  
 რეშე შეიკეთდება“.

რალა თქმა უნდა, ამ სახლის სახურავი დღესაც „ყოველ მიზეზ გარეშე“  
 შეუკეთებელია.

და მუშეგიანიც ახალ განცხადებას სწერს.

„ნიანგი“ შუამდგომლობს და იმედი აქვს ექვსი წლის შემდეგ მაინც  
 მშვიდობით დამთავრდება ამ განცხადებების და მიწერალობების უთვალავი  
 დაშქრობა... რაისაბჭო უსათუოდ აასრულებს თავის დაპირებას.



ჰარი ტრუმენი (პრეზიდენტი ამერ. შეერთებული შტატებისა)  
— აი, მე ახეთი მშვიდობისა და თავისუფლების მომხრე ვარ, ჯენტლმენებო!

